

Porsuğun Kırılan Banjosu

Ebru Mina TOMURCUK

Porsuđun Kırılan Banjosu

Ebru Mina TOMURCUK

Büyük bir meşe ağacının altındaki sıcak bir yuvada Barnaby adında yumuşak kalpli bir porsuk yaşırdı. Her akşam küçük ahşap taburesine oturur ve eski banjosunu çalardı. Teller mırıldanır, yuvarlak gövde mutlu bir kalp gibi güm güm atardı. Barnaby hardal sarısı yeleğini ve kırmızı boyun bağını takardı ve çalarken gülümserdi. Müzik, koca dünyadaki en sevdiği şeydi.

Barnaby'nin banjosu yeni değildi, ama onu her şeyden çok severdi. Sapı patileriyle ovula ovula pürüzsüzleşmişti ve telleri tatlı ve parlak şarkılar söylerdi. Ormandaki bütün hayvanlar bu sesi bilirdi. Duyduklarında tavşanlar zıplamayı bırakır, huysuz yaşlı baykuş bile ayağını yere vururdu. Barnaby banjosunu okşar ve "Sen ve ben, en güzel müziği yaparız," derdi.

Güneşli bir sabah Barnaby, büyük orman konserine çalışmak için aceleyle yola çıktı. Banjosu sırtında zıplayarak patikadan seke seke gidiyordu. Ama bir köke takıldı ve banjo havaya uçup korkunç bir çatırtıyla yere indi. Barnaby'nin nefesi kesildi ve hemen yanına koştu. Sapı çatlamıştı, iki tel kopmuştu ve bir burgu yerinden fırlamıştı.

Barnaby çimenlere oturdu ve kırık parçaları patilerinde tuttu. Yuvarlak kulakları sarktı ve küçük kara gözleri yaşlarla doldu. "Olamaz," diye fısıldadı. "Konsere üç gün kaldı ve banjom mahvoldu." Parçaları birbirine bastırmayı denedi, ama bir arada durmadılar. Çatlak sanki daha da genişliyordu.

Tam o sırada meşe ağacından hızlı bir tak-tak-tak sesi geldi. Parlak kırmızı tepeliği ve uzun sivri gagası olan küçük bir ağaçkakan gövdeden aşağı indi. Cebi çiviler ve iplerle dolu mavi bir iş önlüğü giyyordu. "Merhaba," dedi cıvıdayarak. "Ben Penny. Bir çatırtı duydum. Banjona ne oldu?"

Barnaby ona kırık parçaları gösterdi ve içini çekti. "Düştüm ve şimdi kırıldı. Nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum ve konser neredeyse geldi." Penny başını yana eğdi ve dikkatle baktı. "Endişelenme," dedi nazikçe. "Ben her zaman bir şeyler tamir ederim. Birlikte, adım adım onarabiliriz. Sabır gerekecek, ama deneyebiliriz."

Önce Penny, sap için iyi bir tahta parçasına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Meşe ağacına usulca vurdu. "Eski dallar güçlü ve kurudur," diye açıkladı. Orman zeminini aradılar ve sonunda pürüzsüz ve düz bir düşmüş dal buldular. Barnaby onu iki patisiyle dikkatlice tutup yuvasına taşıdı; göğsünde küçük bir umut ısındı.

Penny dalı tezgâha koydu ve Barnaby'ye nasıl şekillendireceğini gösterdi. "Yavaş ve düzenli," dedi gagasıyla vurarak. Barnaby tahtayı pürüzlü bir taşla ovdu, ileri geri, ileri geri. Kolları yoruldu, ama devam etti. Yavaş yavaş yeni sap pürüzsüz ve düz oldu, banjo için tam doğru boyuttaydı.

Sıra tellere geldi. Penny önlüğünün cebinden iki yeni tel çıkardı. "Onları nazıkçe sık," dedi. "Çok sıkarsan koparlar. Çok gevşek bırakırsan şarkı söylemezler." Barnaby burguyu her seferinde minicik çevirdi. Her küçük sesi dikkatle dinledi. Yavaş bir işti ve patileri beceriksizdi, ama Penny neşeli gaga tıkırtılarıyla onu cesaretlendirdi.

İlk tel donuk ve bozuk ses çıkardığında Barnaby kaşlarını çatı. "Doğru değil," diye mırıldandı. Penny yanına hopladı. "Sabır," dedi yumuşacık. "Tamir etmek zaman alır. Tekrar dene, biraz daha." Barnaby derin bir nefes aldı ve burguyu bir kez daha çevirdi. Teli çekti ve bu kez ses berrak ve doğru çıktı.

Sonraki iki gün boyunca yan yana çalıştılar. Barnaby zımparaladı, Penny tıklattı ve birlikte çatlağı yapıştırıp her teli sıktilar. Bazen Barnaby acele etmek istedi, ama Penny ona yavaş gitmesini hatırlattı. "Güzel müzik dikkatli ellerden gelir," dedi. Üçüncü sabah banjo küçük taburenin üzerinde sapasağlam duruyordu.

Barnaby banjosunu aldı ve usulca tıngırdattı. Yuvayı sıcak, parlak bir ses doldurdu. Yüksek sesle güldü ve gür kuyruğu sevinçle sallandı. "Harika ses çıkarıyor!" diye bağırdı. Penny ince kanatlarını çırpı. "Başardın," dedi. "Sabırlıydın ve hiç pes etmedin. Tamir etmenin gerçek büyüsü budur."

Konser günü bütün orman hayvanları meşe ağacının altında toplandı. Barnaby bir kütüğün üstüne çıktı ve banjosunu göğsüne yakın tuttu. Neşeli bir ezgi çaldı ve teller tatlı ve güçlü çınladı. Tavşanlar zıpladı, kuşlar ona eşlik etti ve huysuz yaşlı baykuş sonunda ayağını yere vurdu. Herkes yumuşak kalpli porsuğu ve güzel müziğini alkışladı, tezahürat yaptı.

Son şarkıdan sonra Barnaby kalabalığın içinde Penny'yi buldu. Ona sıcak bir sarılmayla teşekkür etti. "Bana yavaş ve düzenli çalışmanın harika müzik yarattığını öğrettin," dedi. Penny gülümsedi ve gagasıyla tıkladı. "Sen de sabrın özel bir müzik türü olduğunu öğrendin," dedi. Yıldızların altında birlikte oturdular ve sessiz ormanın uğultusunu dinlediler.

O günden sonra Barnaby banjosuna iyi baktı ve yaptığı her işte sabırlı oldu. Bir şey kırıldığında acele etmedi ya da endişelenmedi. Penny'nin nazik tıkırtılarını ve neşeli sesini hatırladı. Yavaş yavaş, adım adım, her şeyi özenle tamir etti. Ve her akşam banjosu ormanın dört bir yanında sıcak, parlak ve sevinç dolu şarkılar söyledi.

Ve hayvanlar o mutlu müziği her duyduklarında gülümsediler. Porsuğun banjosunun bir zamanlar kırıldığını, ama sabırla, iyilikle ve iyi bir dostun yardımıyla onarıldığını biliyorlardı. Barnaby banjosunu okşar ve "Yavaş ve düzenli, en tatlı müziği yapar," diye fısıldardı. Sonra bir şarkı daha çalar ve bütün orman sessiz, dostça gökyüzünün altında birlikte dans ederdi.